A szelídség

Nyissuk ki Isten Igéjét a Galátziabeliekhez írt levél 5. részénél, ahol még van néhány tanulnivalónk. A napokban a test cselekedeteiről és a Lélek gyümölcséről olvastunk. A test cselekedetei között ott találtuk a haragot, a versengést, a visszavonást, az irigységet, és beszéltünk arról, mi is az irigység. Ezzel szemben a Lélek gyümölcse a szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség, amelyekről azt mondja az Ige, hogy *az ilyenek ellen nincs törvény*, és akik a Krisztus Jézusei, *a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt*. Ámen.

Szeretném, ha a szelídségre figyelnénk. Amikor ezt a szót halljuk, gondoljunk egy szelíd emberre. A szelídség ellentéteként a durvaság, a hirtelen indulat, a kiabálás, a harag és még sok más jut eszünkbe. Ezek a test megnyilvánulásai, a szelídség viszont a Lélek gyümölcsének része.

A Szent Lélek az Igén és a körülményeken keresztül munkálkodik bennünk, hogy kiformálja bennünk a szelídséget, amely az Úr Jézus jellemző vonása. Mielőtt az Úr Jézusról olvasnánk, emlékezzünk az Ószövetségre, ahol a Szentírás Mózesről beszél, akiről Isten azt mondta, hogy kora legszelídebb embere volt. Felmerül bennünk a kérdés: hogyan lett Mózes ilyen szelíd?

Olvassunk most Máté evangéliuma 11. részéből, a 28. verstől: *„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”*

Kutassuk tovább az Írást, és lássuk meg, hogy Isten azt kívánja tőlünk, hogy szelídek legyünk. Mózes a szelídség példája volt, és ugyanígy az Úr Jézus is, aki így hív minket: *„Jöjjetek hozzám, és tanuljátok meg a szelídséget.”* Létfontosságú megértenünk, hogy a szelídség a Lélek gyümölcse, Isten bennünk végzett munkájának megnyilvánulása.

Ezért arra kell törekednünk, hogy a szelídség a jellemünk része legyen. A Timótheushoz írt második levélben azt olvassuk, hogy kerüljük a versengést, mert a versengés lelke háborúságot és mindenféle gonosz cselekedetet hoz. Ehelyett szelídnek kell lennünk mindenki iránt, alkalmasnak arra, hogy béketűrő elnézéssel tanítsunk másokat, és szelídséggel igazítsuk útba az ellenkezőket.

A következőkben az utolsó idők embereinek egyik jellemvonását vizsgáljuk meg, ahogyan szintén a 2Timótheus 3. része írja le az 1–5. versekben: *„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői; kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét: ezeket is kerüld.”* Ámen.

A 3. versben sok más rossz tulajdonság mellett ott áll ez a szó: *„kegyetlenek”*, vagyis szelídítetlenek. Ez a vadállatokra emlékeztet minket, amelyeket nehéz megszelídíteni. Vannak emberek, akiknek sikerül megszelídíteniük némely vadállatot; a ló például olyan állat, amelyet az ember meg tud szelídíteni. A vadló eleinte nem ismeri el a gazdáját, de bizonyos eljárásokkal, ahogyan a világban szokás, eljut a szelídség állapotába, és háziasítják.

A mi lelki összefüggésünkben szelídnek lenni azt jelenti: megszelídíteni valakit, vagy megszelídítettnek lenni. Amikor valakiről azt mondják, hogy *„szelídítetlen”*, olyan, mint egy vadállat, amelyet még nem szelídítettek meg. Ebben az értelemben nekünk Istentől kell megszelídíttetnünk. Isten feladata, hogy megszelídítsen minket, embereket, akik még szelídítetlenek vagyunk. Ez a szelídítés, amelyet Istennek el kell végeznie az emberrel való kapcsolatában, nélkülözhetetlen. Az embernek el kell jutnia az Úr Jézuséhoz hasonló szelídségre. Ezzel kapcsolatban olvassunk a Titushoz írt levél 3. részéből, amely kiemeli a megszelídülés fontosságát. Az 1. vers így int: *„Juttasd eszökbe, hogy a fejedelemségeknek és hatalmasságoknak engedelmeskedjenek, szót fogadjanak, minden jó cselekedetre készek legyenek. Senkit ne káromoljanak, ne legyenek versengők, hanem méltányosak, minden szelídséget tanúsítván minden ember iránt.”* A következő vers emlékeztet minket arra, hogy egykor mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők voltunk, különféle kívánságoknak és gyönyörűségeknek szolgáltunk, gonoszságban és irigységben éltünk, gyűlöletesek voltunk, és gyűlöltük egymást.

Isten Igéje arra int, hogy legyünk mértékletesek, kerüljük a versengést, és tanúsítsunk minden szelídséget minden ember iránt. Amikor azt mondjuk: *„minden szelídséget”*, ez azt jelenti, hogy nem adhatunk helyet a durvaságnak vagy a vitáknak, hanem életünk minden területén a szelídséget kell ápolnunk. Fontos, hogy mértékletesek és kiegyensúlyozottak legyünk.

A 2. vershez tartozó utalások az Írás más szakaszaihoz vezetnek, amelyek a szelídségről szólnak, például a 2Timótheushoz, az Efézusiakhoz, a Filippiekhez és a Kolossébeliekhez írt levélhez. Ha ezeket megvizsgáljuk, jobban megértjük, mekkora jelentőséget tulajdonít Isten a szelídségnek mint jellemvonásnak. A Filippi 4:5-ben ezt olvassuk: *A ti szelídlelkűségtek ismeretes legyen minden ember előtt*.

Ez a vers alkalmat ad arra, hogy megvizsgáljuk a szelídségünket, hiszen arra kapunk intést, hogy szelídségünk minden ember előtt ismeretes legyen. Világos tükröt kapunk tehát, amelybe belenézve ellenőrizhetjük, hogyan állunk a szelídséggel, hiszen a mércét maga az Úr adja. Ha tíz emberrel van dolgunk, fontos megkérdeznünk magunktól: közülük hánynak kellene megtapasztalnia a szelídségünket? Mindegyiknek, vagy csak nyolcnak vagy hétnek?

Előfordul, hogy valaki a gyülekezetben szelíd, otthon viszont egészen másként viselkedik: ideges, kiabál a feleségével és a gyerekeivel. Fontos feltennünk a kérdést: csak a gyülekezetben lévőknek kell ismerniük a szelídségünket, vagy mindenkinek, akivel dolgunk van? Az Írás világosan megmondja, hogy minden embernek. Ez erőfeszítést kíván tőlünk, és a Szent Lélek munkáját bennünk, hogy kiformálódjon a szelídség.

Az Efézusiakhoz írt levél 4. részében, az 1–3. versekben Pál apostol így int: *„Kérlek azért titeket én, a ki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy, a mint méltó ahhoz a hivatáshoz, a melyre elhívattatok, teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben; igyekezvén megtartani a Léleknek egységét a békességnek kötelében.”* Ámen.

Itt arra emlékeztet az Ige, hogy úgy kell viselkednünk, ahogyan az méltó az elhívásunkhoz, amelyet az Úr Jézustól kaptunk, aki arra hívott, hogy tanuljunk tőle, mert ő szelíd és alázatos szívű. Az alázatosság és a szelídség olyan tulajdonságok, amelyeket meg kell mutatnunk: legyünk türelmesek és elnézők egymás iránt szeretetben, megőrizve a Lélek egységét a békesség kötelében.

Az Efézus 4:29–32 így folytatja: *„Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne jőjjön, hanem csak ha valami jó van a szükséges épülésre, hogy áldást adjon a hallgatóknak. És meg ne szomorítsátok az Isten ama Szent Lelkét, a ki által elpecsételtettetek a váltság napjára. Minden mérgesség, és indulat, és harag, és lárma, és káromkodás távol legyen tőletek minden gonoszsággal együtt. Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megbocsátván egymásnak, miképpen az Isten is megbocsátott néktek a Krisztusban.”* Ámen.

Bár itt kifejezetten nem esik szó a szelídségről, az Ige hangsúlyozza, hogy el kell tűnnie közülünk minden mérgességnek, indulatnak, haragnak, lármának, káromkodásnak és minden gonoszságnak, és arra int, hogy legyünk jóságosak, irgalmasok, és bocsássunk meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nekünk Krisztusban.

Világos tehát, hogy a szelídséget és a többi keresztyén erényt minden kapcsolatunkban meg kell mutatnunk, nemcsak a gyülekezetben, hanem a hétköznapokban is, otthon és bárhol, ahol éppen vagyunk.

Legyetek szelídek egymáshoz, és bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek Krisztusban. A Kolossébeliekhez írt levél 3. részében ismét kiemelt helyet kap a szelídség, az alázatossággal együtt, mint olyan erények, amelyeket az Úr Jézus hangsúlyozott. Ezek szorosan összetartoznak. A 3. rész 12. versétől ezt olvassuk: *„Öltözzetek fel azért, mint Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívbe, jóságosságba, alázatosságba, szelídségbe, hosszútűrésbe; elszenvedvén egymást, és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna: miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is. Mindezeken felül pedig öltözzetek fel a szeretetbe, mely a tökéletességnek köteléke.”*

A lelki öltözet, amelyet viselnünk kell, tudatos döntést kíván: le kell vetnünk az ó embert, a haragot, az indulatot, a gonoszságot, a káromkodást és a rút beszédet. Ehelyett fel kell öltöznünk az új embert, aki megújul a teljes ismeretre teremtőjének képe szerint, és ápolnunk kell a könyörületes szívet, a jóságot, az alázatosságot, a szelídséget és a hosszútűrést. Ezek a tulajdonságok, amikor együtt vannak jelen, belső harmóniát teremtenek.

Térjünk vissza az Úr Jézus példájához, és kérdezzük meg magunktól, hogyan élt ő, mert az Írás azt mondja: *„A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint ő járt.”* Az ő élete mentes volt az irigységtől és a versengés lelkétől, amelyek háborúságot és gonosz

cselekedeteket hoznak. Az isteni bölcsességről azt olvassuk, hogy tiszta, békeszerető, méltányos, engedékeny, teljes irgalmassággal és jó gyümölcsökkel, nem kételkedő és nem képmutató.

Az igazság gyümölcse pedig békességben vettetik azoknak, akik békességet szereznek. A felülről való bölcsesség békeszerető, tiszta, méltányos, engedékeny, teljes irgalmassággal – mondhatjuk: hosszútűrő –, részrehajlás és képmutatás nélküli, szemben a földi bölcsességgel. A Jakab 3:13 ezt kérdezi: *„Kicsoda bölcs és értelmes ti köztetek? Mutassa meg a jó magaviseletből az ő cselekedeteit bölcs szelídséggel.”* Nem egyszerűen bölcsességről van szó, hanem *„bölcs szelídségről”*. Ez az a bölcsesség, amely Istentől jön.

Hogy erre a bölcsességre eljussunk, együtt kell munkálkodnunk a Szent Lélekkel. De mit kell tennünk? Milyen nyersanyag áll rendelkezésünkre? Az egyik helyen azt mondja az Ige, hogy a *„szelíd és csendes lélek”* igen becses Isten előtt.

A szelídséget úgy kell keresnünk, mint egy gyöngyszemet vagy kincset. A szelídséggel szemben gyakran a hirtelen indulattal, kiabálással, irigységgel és a versengés lelkével találkozunk. Az alázatosságot szinte a szelídség húgának tekinthetjük. Ha gyakoroljuk az engedelmességet, és alázatosak vagyunk az Úr Jézus és az ő Igéje iránt, növekedhetünk a szelídségben.

Gondoljunk Krisztus beszédére úgy, mint egy csírájában lévő nyersanyagra, amely a Szent Lélek hatására kibontakozik és növekszik bennünk. Ahogy az Ige növekszik bennünk, úgy jelenik meg a Lélek gyümölcse, köztük a szelídség is.

Nem szelídnek születünk; a szelídség nem természettől fogva van meg bennünk. A bűnös emberekről azt mondja az Írás, hogy *„a harag fiai”*, nem pedig *„a bölcs szelídség fiai”*. Nagy gonddal kell alkalmaznunk az Úr tanításait, és úgy kell tekintenünk a belső emberre, mint egy műhelyre, ahol valami értékeset szeretnénk elkészíteni, például egy bútort.

Nagyon fontos, hogy szívügyünk legyen ennek elkészítése, és ne feledkezzünk meg róla, mert különben, amikor eljön a pihenés ideje, rádöbbenhetünk, hogy semmit sem végeztünk. Mennyire igyekszünk kiformálni magunkban a szelídséget? Ahogyan a műhelyben építenek, csiszolnak, különféle szerszámokkal dolgoznak, hogy elkészüljön a kész darab, úgy kell nekünk is munkálkodnunk a Lélek gyümölcsének kibontakozásán, amelyhez – ahogy a Galátzia 5-ben olvastuk – a szelídség is hozzátartozik. Gondolkozzunk el az Úr Jézus tanításain, és alkalmazzuk őket a gyakorlatban, ne csak elméletben fogadjuk el őket, hogy a Lélek gyümölcsét teremjék bennünk.

Nyissuk ki Máté evangéliuma 26. részét, és olvassunk a 47. verstől. Idézzük fel ezt az eseményt: mi történt ott, mik zajlottak le. Az Úr Jézus előre tudott mindenről, ami következett, arról is, hogy Júdás elárulja, hogy elfogják, megölik és megfeszítik. Imádkozott a mennyei Atyához, és választ kapott: megértette, hogy az Atya a bűnösök kezébe adja őt. Így szólt: *„Ímé elközelgett az óra, és az embernek Fia bűnösök kezébe adatik.”*

Ezekkel a gondolatokkal a szívünkben kérdezzük meg magunktól: milyen volt az Úr Jézus, milyen érzések voltak a szívében, amikor tudta, mi fog történni, és mi hogyan reagálnánk az ő helyében? Gondoljuk végig, szelídséget mutatott-e. A 47. versben, miközben még beszélt, ezt

olvassuk: *„És mikor még beszéle, ímé Júdás, egy a tizenkettő közül, eljöve és ő vele nagy sokaság fegyverekkel és fustélyokkal a főpapoktól és a nép véneitől. Az pedig, a ki őt elárulja vala, jelt ada nékik, mondván: A kit megcsókolok, az az; azt fogjátok meg. És azonnal Jézushoz menvén, monda: Üdvöz légy Mester! és megcsókolá őt. Jézus pedig monda néki: Barátom, miért jöttél? Akkor hozzámenvén, rávetették kezöket Jézusra és megfogták őt. És ímé egy azok közül, a kik Jézussal valának, kinyújtván kezét, kirántá kardját, és rávágván a főpap szolgájára, levágá annak fülét.”* Ámen.

Az Úr Jézus magatartása Ézsaiás próféciájában is visszatükröződik. Úgy vitték, mint a bárányt a mészárszékre. Milyen a bárány? Az emberek jelképesen szelídnek írják le. A bárány szelíd, és az Úr Jézus ezt a szelídséget élte meg. Nem kell tovább keresgélnünk, mert az ige mindent elmond: *„Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját sem nyitotta meg, mint a bárány, mely mészárszékre vitetik, és mint a juh, mely nyírói előtt elnémul; és száját sem nyitotta meg.”* Ámen.

Az Úr Jézus szigorúan követte a mennyei tanítást, Isten törvényét, amely tökéletes. Soha nem tért el Isten Igéjétől, amely örök, és ránk nézve is érvényes. Mindaz, ami rá nézve érvényes volt, ránk nézve is az. Mit tett az Úr Jézus, amikor elfogták?

Melyek voltak a számára alapvető tanítások, amelyektől nem tért el? Ő maga mondta: *„Avagy azt gondolod, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, és mellém állítana többet tizenkét sereg angyalnál?”* De nem tette meg. Az ember szokásos reakciója az ellenállás, a makacsság, a nyugtalanság, nem pedig az, hogy békességben maradjon. Az isteni bölcsesség szelíd és békeszerető. Az Úr Jézus a békesség példája volt. Ez a magatartás minket is arra hív, hogy kövessük. Nemes tartás ez, nem igaz?

Gondolkozzunk el azon, amit ő gyakorolt, és amire minket tanít. Térjünk vissza Máté 11:29 fontos tanításához: *„Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok.”* Tőle kell megtanulnunk a szelídséget. A Szent Lélek eszünkbe juttatja az Úr Jézus tanításait, és segít, hogy emlékezzünk mindarra, amit ránk hagyott. Így nyugalmat találunk lelkünknek. A szelídség nemcsak kívánatos erény, hanem nyugalmat is hoz a szívünkbe. A szelíd ember valóban nyugodt szívű ember.

Lapozzunk Máté 5-höz, ahol olyan tanításokat találunk, amelyek a szelídség felé vezetnek. Ezek nem találomra kiválasztott tanítások: céljuk, hogy vezessenek minket, nem pedig az, hogy lekössék az időnket, vagy hogy gyötörjük a lelkünket, csak hogy Istennek tetsszünk. Isten azt akarja, hogy szolgái engedelmesek legyenek, de azt is, hogy értsék tanításainak mélységét és célját.

Olvassunk Máté 5-ből, a 38. verstől, és lássuk, hogyan élte meg ezt az Úr Jézus; gondoljunk rá, aztán természetesen magunkra is. Mire tanított itt, és hogyan valósította meg? *„Hallottátok, hogy megmondatott: Szemet szemért, és fogat fogért. Én pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellen a gonosznak; hanem a ki arczul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orczádat is.”* Ámen.

Talán csak életünk bizonyos nagy eseményeire gondolunk, amelyekben fontos volna ezt megélni: ne álljunk ellen háborúban, ne álljunk ellen a rendőrségnek vagy más nagy horderejű helyzetekben. Az Úr Jézus azonban arra int, hogy senkinek se álljunk ellen. Életünkben sok olyan esemény van, amelyben az ördög ellenállásra próbál rávenni minket, és nem feltétlenül látható módon.

Velem például az elmúlt napokban történt néhány dolog, és jön a sátán azzal a gondolattal, hogy állj ellen, de nem úgy akarja, hogy nyilvánvalóan, mások számára is láthatóan állj ellen, hanem csak belül, a szívedben.

Múlt szerdán orvosnál voltam, és kihúzattam egy tönkrement zápfogamat. Az orvos elbeszélgetett velem, mert én szinte semmit sem tudtam a fogászatról, és azt javasolta, hogy tegyen oda implantátumot. A tönkrement zápfog mellett volt egy másik üres hely is, ahol korábban egy koronám volt, amelyet el kellett távolítani, és újat már nem lehetett tenni, így két foghíjam maradt.

Az orvos azt javasolta, hogy a másik helyen is dolgozzon, hogy hamarabb befejeződjön a kezelés. Elmagyarázta, hogy az implantátum nem mindig sikerül, és ha valaki azt mondja, hogy száz százalékig sikerül, az nem igaz. Így figyelmeztetett a kudarc lehetőségére. Én pedig gondolkodtam: mit tegyek?

Úgy döntöttem, hogy belevágok, és elfogadom, amit Isten megenged.

Miután elvégezte az egész munkát – néhányan közületek ismeritek a részleteket –, és elmúlt az érzéstelenítés hatása, azt vettem észre, hogy zsibbadt, bénult az ajkam, a fogaim és az állam, és folyamatosan fáj. Hét napja ennek, és még mindig fáj, erősen fáj, és nem hagy nyugodni. Mit akar az ördög? Nem az a szándéka, hogy bepereljük az orvost, vagy panaszkodjunk, hogy idegsérülést okozott nekünk. Az ilyen idegbénulás – ami egyáltalán nem tréfa – hat-nyolc hónap alatt gyógyulhat meg, de az is lehet, hogy soha.

Hogyan kell ilyen helyzetben viselkednünk? Maradjunk szelídek és csendesek, még akkor is, ha a körülöttünk lévők azt javasolják, hogy álljunk ellen. Hogyan hatnak ránk ezek az emberek? Arra bátorítanak, hogy a körülöttünk lévőkkel való kapcsolatunkban az Úr Jézus példáját kövessük, vagy arra, hogy lázadozzunk és elégedetlenkedjünk, és azt kérdezgessük, miért nem csináltak CT-t, miért nem történt meg ez vagy az? Pedig arra kaptunk elhívást, hogy ne álljunk ellen annak, aki rosszat tesz velünk, hanem tanúsítsunk *„minden szelídséget minden ember iránt”*. A fogorvos iránt is szelídséget kell mutatnom.

Mit tehetek még ebben a helyzetben? A baj megtörtént, ez bevégzett tény. Isten segít és tanít minket, és amikor ilyen pillanatok jönnek, az Igét kell használnunk, és szelídségünket *minden ember* előtt ismertté kell tennünk. Nem szabad elégedetlen hangon beszélnünk az orvoshoz, és azt kérdeznünk tőle: *„– Mégis mi történt, hogy lebénult az arcom?”*, csak azért, hogy ráébresszük, hogy ő a hibás. Ehelyett azt kell megkérdeznünk magunktól: mire tanít minket az Úr Jézus? Mit jelent egy idegbénulás a kereszthalál szenvedéséhez képest? Mit jelent ez a bénulás az én türelemben való növekedésem szempontjából?

Az Úr Jézus azt mondta: *„Barátom, miért jöttél?”* Nekünk is meg kell kérdeznünk: ki a hibás? Az orvos, vagy van egy rejtett erő, amely hozzájárult ahhoz, hogy Péternek – vagyis nekem – bénulása és fogfájása legyen? És mit kell tennie Péternek? Elhordozni ezeket a próbákat? *„A béketűrés pedig tökéletes munkát végezzen.”* Ez lehetőség Péter számára, hogy növekedjen türelemben, gondolkodásban és szeretetben. A fájdalom és a nehézségek ellenére reméli, hogy tanulni fog ezekből a tapasztalatokból.

Pál pedig örömöt talál az erőtlenségben, nem azért, mintha élvezné, hanem mert Isten olyankor munkálkodik benne. Ezt olvassuk: *„az én erőm erőtlenség által végeztetik el.”* Ez nem azt jelenti, hogy a testi fájdalom kellemes, hanem azt, hogy a szenvedés pillanataiban, amikor már nem szedhet több gyógyszert, és tűrnie kell, Isten munkálkodhat az életében.

Ha a szelídségről van szó, felmerül a kérdés: tudunk-e szelídek maradni, amikor ellenállásba ütközünk? Hogyan beszéljünk azzal, aki felingerel minket? Nem kell őt vádolnunk, hanem úgy kell vele szólnunk, hogy közben az igazságot se forgassuk ki.

Az ige, amely így szól: *„És a ki törvénykezni akar veled, és a te alsó ruhádat elvenni, engedd oda néki a felső ruhádat is”*, arra int, hogy maradjunk békességben és szelídségben akkor is, amikor felingerelnek. Az említett orvos tudása szerint elvégezte a dolgát, ahogyan egy autószerelő is a tudása szerint javít meg egy autót. Fontos, hogy ezt megértsük.

Az Úr Jézus arra int, hogy menjünk tovább a ruha puszta elvesztésénél, és engedjük oda a másikat is, hogy békességben maradjunk, és elkerüljük az elégedetlenséget. Arra bátorít, hogy jussunk túl a veszteség érzésén, ne ragadjunk bele az elégedetlenségbe, és őrizzük meg szívünkben a szelídséget.

Amikor olyan helyzetbe kerülök, hogy valamit elveszítek, meg kell változtatnom a gondolkodásomat, és még többet kell adnom. Az Úr közbelép, és átformálja a helyzetet, hogy békességben és szelídségben maradhassak. Júdás azért jött, hogy elárulja az Úr Jézust, ő pedig így felelt neki: *„Barátom, miért jöttél?”*

Ez mutatja az ő szelídségét. Minket is arra int az Ige, hogy kövessük ezt a példát: *„És ha valaki egy mértföldútra kényszerít téged, menj el vele kettőre.”* Ha így teszünk, szelídek maradunk; ha nem, elvész a szelídség, és megjelennek a rossz érzések, a keserűség és a nyugtalanság, amelyek versengéshez és durvasághoz vezethetnek. Az Úr Jézus megadja nekünk mindazt az „anyagot”, amely ahhoz kell, hogy szelídek és engedékenyek maradjunk.

„A ki tőled kér, adj néki; és a ki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól. Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet”, az Úr Jézus azonban így int: *„Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket.”* Így lehetünk hasonlók mennyei Atyánkhoz, aki jó a gonoszokhoz és a jókhoz egyaránt, napot és esőt ad nekik, akárhogyan viselkednek is. Ámen.

Szelídség csak ebben a gyakorlatban terem, ahol a Szent Lélek segít, int és vezet minket. Mit kell tennünk? Át kell ültetnünk a gyakorlatba ezeket a tanításokat. Segítsen az Úr, hogy naponta

munkálkodjunk a szelídségünkön, merítsünk az Úr Jézus példájából, és folyamatosan formálódjunk, hogy egyre jobban hasonlítsunk hozzá. Ámen.

Sursa: *A szelídség* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/a-szelidseg